

100 rokov vďačnosti zboru Bánovce nad Bebravou

Milé sestry a bratia, deti, milí naši priatelia, milí prítomní, milí hostia,

Dovoľte, aby som Vás všetkých aj ja čo najsrdečnejšie privítal na tomto slávnostnom zhromaždení pri príležitosti stého výročia založenia zboru Bánovce nad Bebravou.

V skutočnosti sa vo svojich začiatkoch naše zborové spoločenstvo nenachádzala priamo v meste Bánovce, a tak, ako aj iné spoločenstvá, aj to naše prešlo mnohými skúškami, radostnými ale aj náročnými chvíľami, príchodmi ale aj odchodmi členov, či slúžiacich kazateľov.

Podme sa preto spolu pozrieť na stručný prierez dejín nášho zborového života od jeho založenia po súčasnosť.

Písal sa rok 1925, keď sa štyri rodiny, v počte **11 duší**, prisťahovali zo Sliezska, zo zboru Vendryne a Nebory, kde rozpredali svoje imanie, domy i polia, tak ako Abrahám opustili svoju domovinu a prišli spolu so svojimi deťmi sem, na Slovensko.

Ich odchod z rodnej domoviny však neznamenal iba zmenu ich hospodárskych a iných životných cieľov, ale ako neskôr zistili, Hospodín mal s nimi svoje vlastné ciele. Prostredníctvom týchto rodín malo aj na tomto území zakotviť posolstvo spásy, trojanjelská zvesť o druhom slávnom príchode Pána Ježiša Krista.

A tak sa 12.máj 1925 zapísal do dejín ako deň zrodu nášho zborového spoločenstva, pričom vlastný zbor bol zorganizovaný dňa **6.júna 1925** v obci **Dvorec**, za prítomnosti predsedu slovenského misijného poľa, br. Bischoffa z Košíc.

Ako to už býva, začiatky boli veľmi ťažké. Jedenásťčlenná skupina adventistov siedmeho dňa sa aj s ich deťmi stala pre tamojších obyvateľov nevídaným divadlom. Spôsobila to nielen ich odlišná reč, ale hlavne nové náboženstvo, ktoré si priniesli.

Keď sa zhromaždili, aby v novom prostredí zasvätili prvé soboty, chodili sa na nich susedia pozeráť ako na niečo nevídané a neslýchané. Neskôr si noví osadníci postavili na zakúpených pozemkoch uprostred polí vlastné skromné obydlia. Prisťahovali sa aj ďalší a pribudlo niekoľko nových členov. Tak vznikla, asi 3 kilometre od obce Dvorec, Sliezka Osada.

Popri Košiciach, Bratislave a niekoľkých menších zboroch na Liptove, Pohroní a Turci, patrí medzi najstaršie zbory na Slovensku.

V tomto období už v spomínanej malej dedinke v blízkosti Dvorca vznikol na ich súkromných pozemkoch jednoduchý, ale za to veľmi požehnaný zbor. Hneď vedľa za múrmi modlitebne sa bývalo a ako to v tom období chodilo, aj sa chovalo a pestovalo. Preto nebolo nič nezvyčajné, keď počas bohoslužby bolo počuť zakikiríkanie kohúta alebo zabučanie kravy.

Zdalo sa, že kikiríkanie kohúta privolávalo ľudí z okolia na sobotnú školu a sobotnú bohoslužbu aby ľudia nemeškali a prišli včas.

Dnes sme zvyknutý na vznešené a majestátne stavby s určitou noblesou. Táto budova to z ľudského ponímania nemala, no ľudia si boli bližší, otvorenejší a priateľskejší.

Síce skromný Boží príbytok ale za to s veľkým požehnaním, postupne zaplňal lavice až tak, že sa v budúcnosti musel rozdeliť do ďalších miest. Boh v týchto miestach prebýval uprostred svojho ľudu tak ako v Izraelskom národe keď putovali po púšti.

Pole ich duchovnej činnosti bolo veľmi tvrdé, skalnaté a nepoddajné, semienko Pravdy sa len veľmi ťažko predieralo úhorom ľudských sŕdc. Avšak naši predchodcovia sa s modlitbou na perách a často s horkými slzami v očiach vynasnažili splniť túto vznešenú úlohu, čo sa s Božou pomocou a vďaka Jeho milosti darilo pomalými krokmi a menšími úspechmi dosiahnuť.

Adventná zvesť sa skoro dostala do Bánoviec nad Bebravou, Dolných Držkoviec, Zlatník, Uhrovca, Podlužian, Čuklasoviec, mesta Topolčany a okolia a mesta Prievidze a okolia.

Duch Boží tu prebudil úprimné duše, čo túžili po chlebe života. Táto vznešená zvesť sa prostredníctvom služby kolportérov dostala aj do ďalších miest. Z výsledku ich práce a pod vplyvom písaného i zvestovaného slova, za pôsobenia moci evanjelia a Božieho Ducha vznikajú zbory v Trenčíne a na Hornom Považí.

Považujem za správne v túto chvíľu spomenúť mená našich priekopníkov, vďaka ktorým tu dnes môžeme stáť:

br. Ondrej Broda s manželkou Evou,

br. Ján Broda s manželkou Máriou,

br. Jozef Broda s manželkou Máriou,

br. Karol Gryga s manželkou Evou zo zboru Vendryne,
ďalej s. Anna Vavříková a s. Helena Hečková zo zboru Nebory
a napokon s. Anna Tomalová zo zboru Orlová.

Mnoho spomienok a udalostí z histórie a života tohto zboru je už zabudnutých, jeho zakladatelia a pamätníci tých neľahkých dní „malých začiatkov“ už nie sú medzi nami. Právom im však patrí naša vďačná spomienka.

Pretože ich odvážna viera, príkladná obetavosť a húževnatá statočnosť si zaslúžia pozornosť i napodobenie.

Za desaťročia svojej existencie toto spoločenstvo zažilo svoje úspechy aj pády, mnoho duší sa pokrstilo, niekoľko žiaľ aj odišlo.

Z milosti Božej však z tohto „materského“ zboru mohli vzniknúť aj ďalšie zbory, vďaka skupinke členov ochotných ísť na nové miesto a šíriť radostnú správu ďalším ľuďom.

A tak v roku **1986 vznikol zbor CASD v Topolčanoch** v počte vtedy asi 25 členov a **11.októbra 1986 zbor v Prievidzi** v počte cca 15 ľudí. Sme nesmierne radi, že tu dnes bratia a sestry z týchto zborov môžu byť s nami v tak hojnom počte.

Na tomto prvopočiatočnom mieste na Slieszkej osade sa naše zborové spoločenstvo schádzalo približne do roku 2011.

Od roku 2011 do roku 2017 sme boli uchýlení u bratov z Evanjelickej cirkvi v Bánovciach nad Bebravou a napokon sme sa presťahovali do vlastných priestorov novej modlitebne na ul. SNP, kde sa schádzame až do dnešného dňa.

No čo by bolo s ovečkami, ak by sa o nich nestaral dobrý Pastier? Náš Nebeský Otec nám v uplynulých rokoch doprial množstvo svojich ochotných a verných služobníkov, ktorým tiež patrí veľká vďaka za ich vedenie, starostlivosť a citlivosť na Ducha Svätého.

Podme si preto spolu pospomínať na účinkujúcich kazateľov a biblických pracovníkov v našom zbore:

Bratia Geier, Rusnok, Mokry, s. Zigmundová- Ceplová, bratia Štrba, Gajan, Lichý, Styk, Lovaš, Teofil Nechuta, Biro, Dezider Duda, Zigmund, Vendelín Bielik, Vladimír Kohút, Ruben Žurek, Pavel Horňák, Daniel Komora, Juraj Chovan, Jozef Kopilec, Samuel Ondrušek, Ján Muráň, Bohumil Kern, Michal Fulier, Martin Homišin a v súčasnosti slúžiaci brat Alexej Muráň.

Prešlo už mnoho rokov, doba sa zmenila, no my nestrácame nádej, ale smelo s vierou hľadáme do budúcnosti.

Dnes tu rastie už nová, piata generácia, za ktorú sme taktiež vďační Pánovi. Pretože ako to iste všetci poznáte, zborový život je ako na vlnách. Sú roky, kedy prikladáte stoličky do svojich radov a sú roky, kedy na nich utierate prach.

Sú roky, kedy počuť detský smiech, avšak sú aj také roky, kedy počuť padnúť špendlík.

Ani náš zbor nie je výnimkou. Často mi moja babka Pavla rozprávala o obdobi, keď mala ich generácia detí, že bolo na Osade veľa mládeže. Bola to generácia mojich rodičov a ich súrodencov a neskôr medzi obdobie o 10 – 15 rokov mladšia generácia rodín Brodových, Mitačových, Lehotských, Bulejčikových, Lacikových, Bartakovičových a iných.

No prišlo však obdobie, kedy sa mládež rozletela do sveta a iných zborov, a v čase, kedy som bol mládežníkom ja, sme boli už len traja.

No Pán pozná svoje cesty a zámery s nami, a tak počnúc rokom 2011 opäť zaznel v našich laviciach detský smiech a naše spoločenstvo sa začalo krásne rozrastať. Začalo to sestrou Ľubkou Štefanekovou, ktorá si založila rodinu. No pridal sa k nej aj br. Milan Bulejčík mladší, ktorý sa rozhodol ísť pokúšať šťastie na východ Slovenska.

Náš premiér vyjadril názor, že na východe nič nie je. My mladí chlapci sme to takto úplne nevideli. Práve naopak videli sme tam nádherný poklad, o ktorom on nevedel. A keďže bol výjazd br. Milana úspešný, tak som sa neskôr nechal inšpirovať aj ja. Taktiež Radko Šolc, ktorý neskôr rozšíril naše rady spolu so svojou rodinkou. Východ sa stal súčasťou západu.

Vo svojom rodnom zbore sa usadila aj moja staršia sestra Nikol a Mojmír Bulejčík so svojimi rodinami. Manželstvá naplnené láskou priniesli do zborového spoločenstva skutočné požehnanie. Neskôr sa k nám pridali aj ďalšie rodiny, ktoré sa sem prisťahovali, alebo prichádzajú z blízkeho okolia.

Naše spoločenstvo navštevujú aj rôzni priatelia a v tomto jubilejnom roku sme mohli byť svedkami svätého krstu našich dvoch nových sestier v Kristu.

Z milosti Božej máme v súčasnosti viac ako 20 detí a zdá sa, že ešte stále nie je koniec. Vid' moju prekrásnu manželku. Ale tak je to dobre.

Deti sú budúcnosťou každého zboru a investícia do nich je tá najlepšia, akú môže zbor urobiť.

Práve preto sa ako zbor snažíme naše deti viesť, učiť ich Božím pravdám a pod vedením našej ochotnej sestry Danky Činčalovej funguje aj Klub Pathfinder.

Zaujímavosťou nášho spoločenstva je, že máme rôznorodé zloženie členov, od najmladších po tých najskúsenejších, a tak máme obsadenú každú dekádu až do 100-ročia. Náš najmladší člen je vo veku cirka – 38 dní a najstarší 92 rokov.

Neustále na sebe niečo objavujeme, neustále sa od seba učíme, spolu tvoríme, spolu slúžime, každý podľa svojho obdarovania.

Skúsenosti starších je ako soľ nad zlato a smiech najmladších zahojí všetky rany a smútok. Niekedy si pofrfleme, hundreme ale viac sa radujeme. Veríme, že nás napriek rozdielnosti pováh drží a zjednocuje láska Kristova a tú sa snažíme posúvať aj ďalej.

Veríme a modlíme sa za našich mladých, aby sa celkom odovzdali do Božích rúk, podporujeme ich, aby skúmali slovo Božie a aby sme sa všetci spolu usilovali o tú prvú lásku, o nový oheň, pretože už pred nami nie je nehostinná púšť sveta, ale brehy Jordánu.

Postupne vychovávame naše deti, aby mohli oni raz prebrať štafetu služby v tomto mieste, aby mohol zbor Bánovce napredovať aj do ďalších desaťročí.

Sme nesmierne vďační Pánovi, že nám pomáha prekonať všetky skúšky viery, že tak predivne vedie nás i svoje sväté dielo. Sme vďační aj za Ducha Svätého, ktorý je zárukou pomoci aj v budúcnosti.

Chceme pri tejto príležitosti vyjadriť česť, chválu a vďaku svojmu Bohu za Jeho vykupiteľské dielo, za drahú obeť v Pánu Ježišovi, krv ktorého nás očisťuje od každého hriechu a posväcuje náš osobný kresťanský život.

A tak žijeme nádejou a tešíme sa na čas, kedy sa spolu aj s členmi, ktorí stáli pri kolíske nášho zboru, stretneme pri druhom príchode Ježiša Krista na nebeských oblakoch.

Ostávame v Duchu slova z listu Fil. 1.6

„ ... že ten, čo vo vás začal dobré dielo, ho aj dokončí, až do dňa Krista Ježiša.“

Veríme, že Pán príde skoro!

Amen.